

NĀC

„Mani svētīgu teiks visas
paaudzes, jo lielas lietas
man ir darijis Varenais.”

(Lk 1,48 – 49)

Nr. 3 (80)
AUGUSTS
2014

Kurzemes Katoļu diecēzes informatīvs laikraksts

MARIJA – PARAUGS UN PALĪDZĪBA

Katram cilvēkam uz šīs zemes vislielākais dārgums ir māte. Kristum Marija arī bija visdārgākais cilvēks. Šo vērtīgo dāvanu Kristus mums pasniedza mirstot uz krusta: „Tad Jēzus, redzēdams māti un mācekli, ko Viņš mīlēja, stāvam, sacīja savai mātei: Sieviet, lūk, tavs dēls! Pēc tam Viņš sacīja māceklim: Lūk, tava māte! Un no tās stundas māceklis ņēma viņu pie sevis.” (Jņ 19,26–27) No šī brīža visiem, kas tic Kristum, ir tiesības saukt Mariju par savu Māti.

Tas, kurš vērtīgi lasa Evanģēliju, pamanīs, ka Marija tur tiek atklāta ne tikai kā vispilnīgākā Dieva Dēla Māte, bet vienlaikus arī kā sieviete, kas ir norūpējusies par citiem cilvēkiem. Uzzinot par savas radnieces Elizabetes brīnumaino mātišķību, neskatoties uz ceļa grūtībām, viņa steidzas tai palīgā. Kad Kānas kāzās pietrūka vīna, viņa pamudina Jēzu veikt pirmo brīnumdarbu, lai palīdzētu nepatīkamā situācijā nonākušajai ģimenei. Viņa ir klātesoša mūsu mājās, zina mūsu ģimeņu problēmas un izlūdz Savam Dēlam padomu to veiksmīgai atrisināšanai.

Marija labi izprata pie krusta mirstošā Dēla ilgas. Svētie Raksti norāda, cik ļoti viņa ir norūpējusies par apustuļu un Kunga mācekļu likteņiem. Pēc Kristus augšāmcelšanās viņa kopā ar tiem paliek lūgšanā, gaidot Svētā Gara nosūtīšanu. Mēs pastāvīgi esam Kristus Mātes un mūsu Mātes rūpju ieskauci. Veiksmīgi atrisināta problēma, droša atgriešanās mājās un katrs laimīgs mirklis – tas ir viņas aizbildniecības nopelni.

Ar Viņai piemītošo kluso izturēšanos un vienkāršību viņa norāda Dēlam uz mūsu vajadzībām un rūpēm, lai Viņš dāvātu padomu. Katra māte ilgojas savam bērnam sniegt vissvarīgākās un visvaja-dzīgākās zināšanas par dzīvi. Vēlas, lai bērns iemācītos dzīvei nepieciešamos rīcības principus. Marija – kā mūsu Māte – vispirms māca mums paklausību. Viņas norādījumi pilnībā pārklājas ar Kristus norādījumiem. Kānā viņa saka „Visu, ko Viņš jums sacīs, dariet.” (Jņ 2,5b)

Jau evaņģēlija pirmajās lappusēs redzam viņu pilnu pazemības un vienmēr gatavu kalpot Dievam. Bez svārstīšanās tā pieņem eņģeļa pasludināto Dieva vārdu. Nešau-

Guido Reni "Jaunavas uzņemšana Debesīs" (1580.g.)

boties ir gatava Viņa dēļ atteikties no savām iecerēm. Līdzīgi Marijai mums bez nosacījumiem jāpieņem

Dieva vārds, un tad mūsos iemājos Kristus, un kā sv. Pāvils varēsīm sacīt: „Es dzīvoju, bet jau ne es, bet

mani dzīvo Kristus.” (Gal 2,20)

Marija mums māca patiesu apustulisko darbību. Steidzoties

palīgā savai radniecei, viņa ienes tās mājā Pestītāju, bet līdz ar Viņu arī mieru. Marija parāda, ka nav iespējams nodalīt šīs divas lietas – apustulisko darbību un tuvākmīlestību. Viņa ir arī visskaistākā cilvēciskuma paraugs! Tieši no viņas ir vērts mācīties savu plānu un ieceru saskaņošanu ar Dieva gribu. Viņa, steidzoties pie radnieces Elizabetes, mūs māca, ka ar ticību ir jādalās. Viņa mudina mūs būt jūtīgiem pret citu vajadzībām, kā tas notika Galilejas Kānā. Un visbeidzot – Marija, stāvot zem krusta, sniedz mums piemēru, kā pieņemt ciešanas.

Marijas dzīve ir paklausības un Dievam kalpošanas paraugs grūtajā ceļā, kas pilns nedrošības: no Betlēmes, caur Ēģipti, rūpēs par Dēlu, līdz pat Golgātai. Nevienā brīdī, pat visbezcerīgākajā, Marija nezaudēja paļāvību uz Dievu un neatkāpās no sava aicinājuma pildīšanas. Tas ir viņas svētās cilvēcības apliecinājums.

Kristus no saviem mācekļiem vispirms sagaida ticību, citiem vārdiem sakot, paļāvīgu sekošanu Viņam, un tad – mīlestību jeb iesaitīšanos, darot labu visdažādākajās dzīves jomās.

Krīzes situācijās mums jāpaļaujas uz Kungu, tas ir, jādara visu, kas mūsu spēkos, bet augļus jāatstāj Dieva ziņā. *Avārijas situācijās* – grēkā mums pazemīgi jāatzīst savs kritiens un jāpieņem Viņa piedošana, no jauna piepildoties ar Svēto Garu.

Un tikai šajā pēdējā jautājumā – par grēku, mēs no Marijas atšķiramies, jo viņa pilnīgi žēlastības piepildīta, nekad nav izdarījusi neko, kas nebūtu saskaņā ar Dieva gribu. Turpretī mums nemīti ir jāatgriežas, jāattīrās un jātop svētdarītiem. Taču arī mums Kristus ir garantējis – ja mēs pilnībā paļausimies un uzticēsim Viņam savu dzīvi, tad Viņš mums neieskaitīs nevienu grēku: par visiem mūsu grēkiem Viņš jau ir samaksājis uz krusta.

Bet ja mums kaut kas jāiemācās no Marijas kā Mātes – aizbildnes un skolotājas –, tad tas, ka viņa visu, un jo īpaši svētumu, attiecināja uz Dievu un nevis pati uz sevi; ka Viņam pilnībā uzticējās, paklausīgi ejot ceļu, pa kuru Dievs viņu vadīja. Iesim arī mēs, tāpat kā viņa, bet pa to ceļu, pa kuru mūs vadīs Dievs.

Priesteris **Jaroslavs Slovijs**

**ŠAJĀ
NUMURĀ:**

2.lpp. Sakrālās mūzikas
nozīme

3.lpp. J. Salijs par
Dievmātes kronēšanu

4.–5.lpp. “Saderināto un
iemīlējušos kursi”

6.lpp. Jauniešu dienās
gūtais

7.lpp. Sludinājumi

8.lpp. Liepājas diecēzes
ziņas

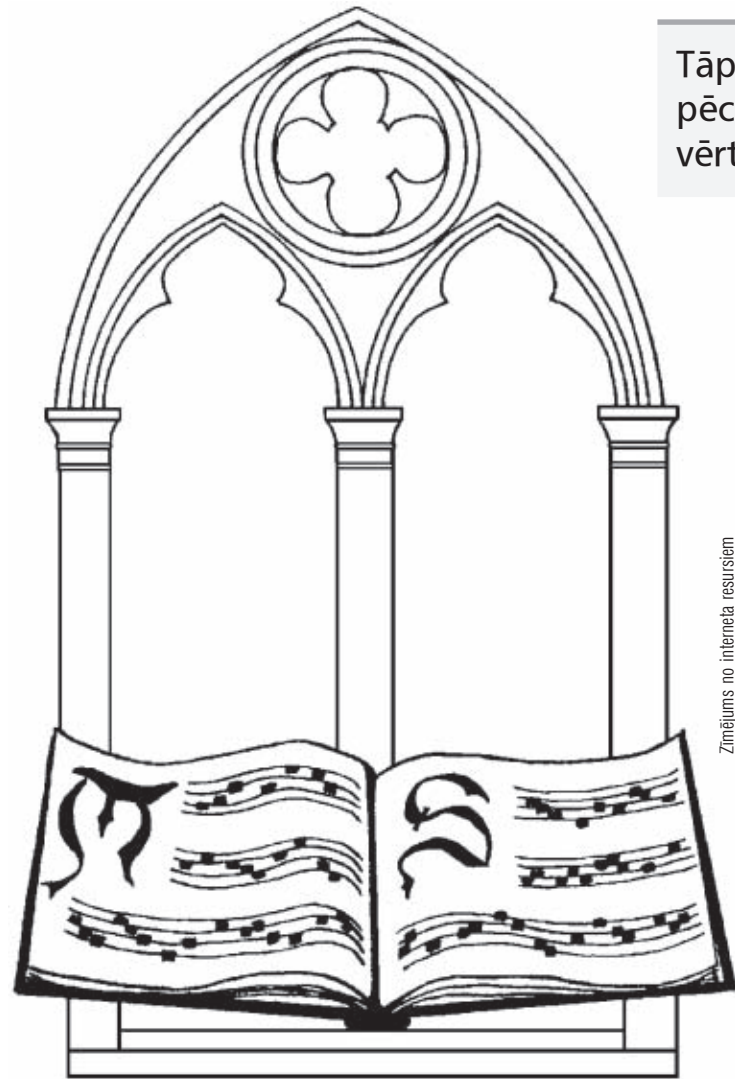
Sakrālā mūzika 50 gadus pēc Koncila

Vēl Semināra gados, ejot svētceļojumā, sastapos ar problēmu, kas saistīta ar dziedāšanu. Vecākās paaudzes cilvēki gribēja dziedāt tradicionālās dziesmas, jaunākā paaudze – jaunās dziesmas. Publicējot šo rakstu, vēlamies iepazīstināt lasītājus ar "Ritu kongregācijas" dokumentu par Baznīcas mūziku un dziedāšanu. Mūzikai un dziedāšanai Baznīcā ir jābūt vienojošajam elementam, kur mācāmie cienīt viens otru un pāri visam – kalpot Dievam. Ir jāmeklē veidi, kas palīdzētu ikvienam iekļauties kopīgā lūgšanā.

Muzikālais mantojums

Sakrālās mūzikas universālais mantojums ietver sevī lielu teoloģisko, liturģisko un pastorālo bagātību, kas kalpo visas Baznīcas labumam. Dažādi mūzikas izteiksmes veidi, kas kalpo liturģijai un Baznīcas sakramentālajai dzīvei, ir skaidra liecība tam, ka cilvēks tiecas pēc garīgiem augstumiem un dziļas iekšējās saiknes ar Dievu. Pateicoties uzticības garam un vienlaikus veselīgai drosmei, mūsdienu Baznīca ir saņēmusi dzīvu un aktuālu muzikālo repertuāru, kurā atspoguļojas tie daudzējādie ceļi, ko kristīgā māksla staigā jau divus tūkstošus gadu. Tā aizvien ir spējīga uz autentisku atjaunotni, kas ved pie jauniem pavērsieniem un kalpo mūsdienu liturģijai.

Tāpat kā attiecībā uz citām iniciatīvām kultūras jomā, arī attiecībā uz koncertiem, jāņem vērā Maģistrāta sniegtās skaidrās norādes (sevišķi "Dievišķā kulta kongregācijas" direktīvas par koncertiem baznīcā). Tiem jābūt garīga rakstura koncertiem, ko nepārprotami varētu pieskaitīt sakrālajai jomai. Šādas iniciatīvas var pat palīdzēt saglabāt tradicionālās sakrālās mūzikas mantojumu, pamudināt uz auglīgu apmaiņu ar civilo sabiedrību un veicināt gan

Zīmējums no interneta resursiem

ticīgajos, gan neticīgajos garīgu pacēlumu. Tomēr tas nenozīmē, ka drīkstētu atkāpties no minētajām norādēm un paplašināt šo iniciatīvu apvāršņus.

Mūzikas amatieru formācija hierarhiskajai kalpošanai

Tiem, kuri kalpo svētās liturģijas laukā, ir uzticēta vienreizēja misija visu Kristū kristīto labā. Ikvienu formācijas procesa galvenajam mērķim jābūt orien-

tētam uz to, lai parādītu Baznīcas līdzstrādniekiem, kāda ir Baznīcas universālā misija. Tādā veidā katrs no viņiem piedzīvos vēlēšanos iepazīt šo misiju, to iemīlēt un tajā piedalīties, liekot lietā savu izdomu un radošumu, pazemīgi ieguldot savus talantus. Pateicoties savam ieguldījumam, vai tas būtu mazs vai liels, viņi spēs sludināt, ka krustā sistais un augšāmcēlies Jēzus no Nācaretes ir Kungs un Kristus, laika un vēstures Valdnieks.

Tāpat kā liturģijai, arī sakrālajai mūzikai jātiecas pēc cēlā skaistuma un jāprot savienot pagātnes vērtības ar mūsdienu patieso mākslu.

Mūsdienu mūzikas kultūra

Sakarā ar muzikālo izteiksmes veidu attīstību, jaunajām paaudzēm, sevišķi globalizācijas iespaidā, ir nācies izstrādāt jaunus klausīšanās, līdzdalības un interpretēšanas kritērijus. Baznīca, būdama vienmēr vēriga attiecībā uz cilvēka prieku un ciešanām, ir aicināta izzināt izteiksmes veidus, kas parādās un nemīgi mainās, lai tādā veidā izplatītu Pestīšanas vēsti vietās un veidos, kas atbilst jaunajam kultūras areopāgam (sal. Benedikts XVI "Uzruna māksliniekam").

Euharistijas, citu sakramentu un Stundu liturģijas svinēšana

Vajadzētu visur no jauna atklāt mūzikas nozīmi un dziļāk novērtēt sakrālo mūziku liturģijas kontekstā. Sakramentu un sakramentāliju svinēšanā kopienā ir paredzētas dziesmas. Liturģijas svinēšanas kontekstā dziesma un mūzika iegūst sakramentālu vērtību, jo abi patiesi veicina dievišķās realitātes, kuras klātbūtni panāk ar liturģisko darbību, tālāknodošanu.

Liturģiskajai mūzikai ir jāatbilst savām specifiskajām prasībām: tai pilnībā jāaskan ar konkrēto tekstu, jābūt piemērotai liturģiskajam laikam un brīdim, kā arī jābūt saskaņā ar attiecīgā rita žestiem (sv. Jānis Pāvils II, "Motu Proprio" Rūpēs par sakrālo mūziku simtgadei veltītais hirogrāfs, 5). Tātad muzikālās kompozīcijas mākslinieciskā vērtība ir nepieciešama, bet tomēr tas ir nepietiekošs priekšnoteikums, un

rituāla konteksts prasa, lai mākslas darbs būtu konkrēti veidots, ņemot vērā liturģiskās darbības prasības.

Muzikālā kompozīcija

"Uzticības novitātes" kritērijs ir orientieris ikvienam inkulturācijas procesam, lai tādējādi sakrālā mūzika, piedāvājot "jaunu dziesmu", kļūtu par dzīvas un radošas tradīcijas dzinējspēku. Šajā sakarā ir noderīgi atgādināt, ka „mūzikas piemērošana reģionos, kur ir sava muzikālā tradīcija, sevišķi misiju zemēs, prasīs no ekspertiem īpašu sagatavošanos. Runa ir par to, lai prastu savienot sakrālā nozīmi ar šīm tautām raksturīgajām tradīcijām, to garu un izteiksmes veidiem. Tiem, kuri nodarbojas ar šo darbu, pietiekoši jāpārzina gan liturģija un Baznīcas muzikālā tradīcija, gan arī jāpazīst šo tautu valoda, tautas dziesmas un tradīcijas (Instrukcija "Musicam Sacram" 61; sal. Vatikāna II koncils "Sacrosanctum Concilium" 119).

Koris

Kora ("muzikālās kapellas", "Schola cantorum", "baznīcas kora", "vokālā ansamblis") uzdevums ir „rūpēties par tam paredzēto dažādo skaņdarbu pareizu izpildi un rūpēties par to, lai arī ticīgie aktīvi dziedātu līdzi" (MS 19).

Mūzikas instrumenti

Atļauts „izmantot mūzikas instrumentus, lai pavadītu dziesmu un tā atbalstītu dziedātāju, kā arī atvieglotu un padziļinātu ticīgo piedalīšanos" (MS 64).

Cilvēki, kas uzdrošinās (ja uzdrošinās) aizstāvēt patiesas vērtības un sociālās normas, tiek apzīmēti kā *homofobi*. Jau atskan balss, ka par normālas, cilvēka cienīgas dzīves un īstenu vērtību aizstāvēšanu vajadzētu paredzēt kriminālatbildību (!). ES projektu konkursos netiek pieņemti projekti, kuros tiek popularizētas kristīgas vērtības, taču tiek atbalstītas dažādas, būtībā destruktīvas, idejas, ko veiklī maskē zem cēliem nosaukumiem: *cilvēktiesības; demokrātija; diskriminācijas izskaušana; vienlīdzīgas iespējas* u.tml. Aicinu ikvienu cilvēku aizdomāties par draugiem, ko Eiropas Savienības *demokrātiskā* politika sevī slēpj ģimenei, nacionālai valstij, tautai kā etniskai kopībai, kultūrai un tradīcijām.

Viedoklis

"Nāc" redakcijā ir pienākusi vēstule no *Kristīnes Jēkabsones*, kura savā ikdienas darbā ir Liepājas "Virtuālā Kino muzeja" vadītāja. Kristīni uz pārdomām pamudinājis raksts par džendera ideoloģiju, kas tika publicēts divos pēdējos izdevuma numuros, un īsfilmas "Ādams un Ieva" noskatīšanās. Vēstulē tiekam uzrunāti mēs, kristieši: „Mēs katrs savā ikdienas dzīvē, darbā varētu vairāk popularizēt kristīgās idejas, pasaules uzskatu un pārliecību, tādējādi veicinot pretošanos uzbrūkošajai vājprāta ideoloģijai.” Tā kā Kristīnes ikdiena ir saistīta ar kino, tad viņas lēmums ir popularizēt kristīgas filmas un vairāk pievērsties kristīgās kinematogrāfijas vēstures izpētei. Tas ir aicinājums ikvienam – padomāt, kā paust savu viedokli, izrādāt aktīvu pretestību, lai nepiedzīvotu brīdi, kad džendera ideoloģija mūs pārmāks.

Ādamu un Ievu parasti pieņem, runājot par pirmo cilvēku grēkā krišanu, taču mūsdienās šis jautājums ir ieguvis aktualitāti arī citā aspektā. Radišanas grāmatā lasām: „Un Dievs radīja cilvēku pēc sava tēla un līdzības, pēc sava tēla Viņš to radīja, vīrieti un sievieti viņš radīja.” (1,27)

Gadu tūkstošiem cilvēce ir pazinusi ģimeni, kas veidojas no vīrieša un sievietes savienības likumīgā laulībā. Šādu kārtību ir atzinušas dažādas tautas un dažādas pastāvošās varas. Tā ir dabīga ģimenes forma, kurā iespējams dabīgā veidā radīt bērnus un

audzināt veselās, harmoniskas personības – katras valsts un nācijas nākotnes garantu.

Tomēr Eiropas Savienība mūsdienās vēlas šo dabīgo kārtību izjaukt – aizvien kategoriskāk atskan balsis par nepieciešamību atzīt viendzimuma laulības, atļaut viendzimuma pāriem adoptēt bērnus. Arī kinomākslā parādās darbi, kas propagandē šīs idejas.

Palūkosimies uz dažiem šī jautājuma aspektiem, kas, piebīdīsim, visi ir demagoģiski; taču ES vārda *brīvības* apstākļos jebkādi mēģinājumi to pateikt

publiski tiek nekavējoties apklusināti.

Kā arguments par labu viendzimuma laulībām tiek izvirzītas homoseksuāli orientēto cilvēku materiālās un mantiskās tiesības. Cilvēks, pat nebūdams jurists, zina, ka jebkuriem diviem cilvēkiem var piederēt kopīgs īpašums (kustams un nekustams), uzņēmums un daudz kas cits – un nepavisam nav obligāti, lai šie divi cilvēki tāpēc sastāvētu laulībā. Turklāt mūsdienu civilizēto valstu likumdošana ir perfekti atstrādājusi dažādu līgumu, testamentu u. c. dokumentācijas sakārtošanas variantus. Kāpēc laulība tiek izvirzīta par obligātu nosacījumu mantisko attiecību sakārtošanā?

Daudzi un dažādi psihologi un citi *speciālisti* sludina, ka laulības institūts sevi ir pārdzīvojis, reklamē brīvās kopdzīves *priekšrocības*. Kā tad tā? Kāpēc heteroseksuālas orientācijas cilvēku laulība ir *sevi pārdzīvojusi*, bet homoseksuāla laulība ir *mūsu nākotne*? Ja jau juridiski oficiāla laulība ir sevi

pārdzīvojusi, tad taču tam jāattiecas uz pilnīgi visiem individiem – vai arī šis apgalvojums ir pilnīgas mulķības (kāds tas patiesībā arī ir). Dīvainā kārtā nevienam nav ienācis prātā attiecīgajiem *psihologiem* un *speciālistiem* uzdot šo jautājumu (vai arī jautātāji ir mērķtiecīgi apklusināti).

Pavisam interesanti uzvedas bērnu tiesību aizstāvji. Šie labie ļaudis, kas tūlīt būs klāt, ja uzziņās, ka esat atļāvušies savu bērnu pelnīti ieplaukāt (un iedarbinās visu iespējamo valsts aparāta mašīnēriju, lai jūs iemītu dubļos), vienprātīgi klusē kā ūdeni mutē ieņēmuši jautājumā – kādu iespaidu uz bērnu psihi, veselību un turpmāko dzīvi atstās fakts, ka viņam būs divi tēti vai divas mammas? Šajā jomā netiek veikti nekādi pētījumi un neviena balss nepaceļas, lai aizstāvētu bērniņa tiesības uzaugt normālā ģimenē. Tas ir saprotams – ES nekad nefinansēs pētījumus un projektus, kas darbosies pret tās popularizēto pretdabisko vērtību politiku.

Kronis Vissvētākās Jaunavas Marijas attēlā

Jaceks Salijs OP

Mūsu mentalitāte par karalisko kroni zina tikai to, ka tā ir karaļa varas zīme. Tāpēc atbildi uz jautājumu – kāpēc kronējam Jaunavas Marijas attēlus, sāksim ar nelielu kroņa bibliskās nozīmes izpēti. Kroņa simbols ir sastopams daudzās kultūrās, tomēr mums pietiks, ja uzzināsim, ko par kroni stāsta Bībele. Nav šaubu, ka tieša iedvesma Mariju attēlot karalienes kronī, atrodama Atklāsmes grāmatā (12,1), kur lasām par saulē tērtu sievieti, kas stāv uz mēness un ir zvaigznēm kronēta.

Kroņa nozīme Svētajos Rakstos

Kā zināms, šajā vīzijā Baznīca atpazīst savas personiskās eshataloģiskās situācijas apsolījumu, kuras priekšvēstnesis ir Marija, Kunga Māte, un jau tagad to ļoti skaidri parāda. Vainags jeb kronis to cilvēku galvās, kuri visu savu dzīvi staigājuši taisnības ceļus: „Bagāta pieredze pārbaudījumos vainago simos, bijība pret Kungu ir viņu lepnums.” (Sīr 25,6) Analogisku nojausmu atradīsim Sakāmvārdu grāmatā: „Cel Gudrību, tā tevi paaugstinās, tā darīs tev godu, ja apskausi to, tā liks tev galvā jauku vainagu, godības kroni tā tev sniegs!” (Sak 4,8–9) Tātad kronim piemīt kaut kas no *augļa*, kas parādās un nobriest Dievam uzticīgas dzīves laikā.

Šī *augļa* saturs ir miers un īsta, pilnīga labklājība – kā mēs šodien teiktu: sevis paša īstenošana saskaņā ar Dieva gribu. Vienkāršā veidā par to stāsta Sīraha dēla grāmata: „Bijība pret Kungu – gudrības vainags, kam pateicoties zeļ miers un veselība plaukst.” (Sīr 1,18).

Tieši ar šīm nojausmām saistās karaliskā kroņa simboliskā jēga. Jo kronis simbolizē ne tikai karalisko varu, bet arī labklājību, kas izriet un kurai vajadzētu nākt no šīs varas visai tautai. Piemēram, vienā no psalmiem lasām: „Kungs, Tu nāc pretī karalim ar dāsnu svētību, tu liec tam galvā tīrzelta kroni.” (Ps 21,4) Arī pretēji – kroņa notriekšana no karaļa galvas simbolizē visas tautas sakāvi. Praviētis Jeremijs saņem sekojošu vēsti jaunajam karalim Jehonijam un viņa mātei: „Sēdies nu pavisam zemu, jo no jūsu galvām nokritis jūsu kundzības dižuma kronis!” (Jer 13,18) Tas bija pravietojums par drīzu nonākšanu Babilonas gūstā, kā arī pareģojums par pašas valsts agoniju.

Simboliskā kroņa tēls attiecībā uz tautu

Bibliskā iztēle pazina arī simbolisko kroņa tēlu, kas pagodina visu tautu vai valsti. Šāda asociācija viegli varēja parādīties sakarā ar Samarijas karaļvalsts galvaspilsētu, jo šī pilsēta bija celta kalnā. (Is 28,3) Tomēr Bībeles autori lieto kroņa

Kronis Marijas galvā pauž mūsu ticību tam, ka viņa piedalās sava Dēla valdīšanā

vai diadēmas attēlu arī tad, kad grib norādīt uz labklājības un miera stāvokli. Šādā veidā praviētis Ezehiēls pārmet Jeruzalemei, ka tā ir panicinājusi Dieva svētību, kas tai agrāk bijusi: „Es tevi rotāju ar rokassprādzēm, kakla ķēdītēm, ar deguna riņķi, auskariem un brīnišķīgu vainagu. (Ez 16,11 – 12) Toties praviētis, gribēdams parādīt pašu tautas nelaimes būtību, kas bija Jeruzalemes izpostīšana un valsts sagrāve, saka tieši: „Mūsu vainags mums nokritis no galvas: bēdas mums, ka esam grēkojuši!” (Rdz 5,16)

Tāpēc arī atbrīvošanu no nebrīves dažreiz attēloja kā apdāvināšanu ar kroni. Par to liecina slavenais pravietojums no Isaja grāmatas: „Kunga Dieva Gars pār mani! Jo Kungs svaidījis mani pavēstīt labu ziņu apspiestajiem, viņš mani sūtījis dziedināt sagrautās sirdis, vēstīt gūstekņiem brīvību un tiem, kas važās, brīvību (..) tiem, kas skumst Cīanas dēļ, dāvēt galvas rotu pelnu vietā, prieka eļļu sēru drēbju vietā, svētku drānas noskumuša gara vietā, lai viņus varētu saukt par taisnības kokiem, kas Tā Kunga dēstīti Viņam par godu.” (Is 61,1,3)

Dažreiz kronis simbolizē piepildījumu, kas nav labs un laimīgs: „Gudro vainags – viņu bagātība, muļķu vainags – muļķība!” (Sak 14,24) Atklāsmes grāmatā parādās ļauns, negatīvs kroņa tēls dēmonu galvās, kas simbolizē viņu iznīcinošo varu attiecībā uz visu, kas negrib pakļauties Kristus varai: „Un siseņi bija līdzīgi zirgiem, kas sagatavoti kaujai; uz to galvām it kā kroņi, kas līdzīgi zeltam, un to sejas kā cilvēku sejas.” (Atkl 9,7) Tomēr kroņa negatīvā simbolika Svētajos Rakstos parādās ļoti reti

Aicinājums kļūt par Dieva kroni

Bibliskās kroņa simbolikas virsotne ir ideja, ka par cilvēka kroni var kļūt otrs cilvēks, kas īstenojas tajā mīlestībā, kuru pār mums izpleš Dievs un kurā mēs uzturamies, ja dzīvojam saskaņā ar Dieva gribu. „Vecuma vainags –

mazdēli.” (Sak 17,6) „Krietna sieva – vainags savam vīram.” (Sak 12,4) Apustulis Pāvils divas reizes sauc par savu kroni tos brāļus ticībā, kuriem palīdzēja pazīt un ieticēt Kristum Pestītājam. „Tātad, mani vismīļie brāļi, pēc kuriem es ļoti ilgojos, mans prieks un mans vainagojums, esiet pastāvīgi Kungā, jūs mīļie!” (Fil 4,1) „Jo kas ir mūsu cerība un prieks, un godības vainags? Vai ne jūs, mūsu Kunga Jēzus Kristus priekšā, Viņam atnākot?” (1Tē 2,19)

Mūsu aicinājums ir kļūt par paša Dieva kroni, bet Viņš pats grib kļūt par mūsu kroni. Šie abi apsolījumi ir skaidri uzrakstīti pravieša Isaja grāmatā. „Tu būsi krāšņs vainags Kunga rokā, ķēniņš kronis Dieva plaukstā!” (Is 62,3) Tā droši vien nav nejaušība, ka pirmajam kristīgajam moceklim bija vārds „kronis” (Stephanos, Stefans grieķu val. nozīmē „kronis”). Stefans patiesi kļuva par brīnišķīgu kroni un karalisku diadēmu Kristus rokās. No otras puses Dievs grib būt savu mīloto kronis: „Tajā dienā Pulkmu Kungs būs slavas vainags un krāšņa galvasrota savai tautai.” (Is 28,5)

Mūžīgās dzīves kronis

Šis apsolījums jāatceras ikreiz, kad Jaunajā derībā lasām par gaidāmo mūžīgās dzīves kroni. Vecajā derībā šī ideja skaidri parādās laikam tikai Gudrības grāmatā. Tur mēs lasām par sievieti, kurai nav bērnu, bet kura, par laimi, ir dievbijīga, ka viņa „iet vainagota svinīgu gājienu mūžībā”. (Gudr 4,2) Toties Jaunajā derībā kroņa, kas mūs gaida Debesīs tēlu atradīsim gan Pāvila, gan Pētera, gan Jēkaba, gan Jāņa rakstītajā. „Pāri paliek man paredzētais taisnības kronis, ko Kungs, taisnīgais Tiesnesis, dos man tanī dienā, un ne tikai man, bet arī visiem tiem, kas mīl Viņu atnākšanu.” (2Tim 4,8; sal. 1Kor 9,25) „Svētīgs tas vīrs, kas panes pārbaudījumus, jo pārbaudīts tas saņems dzīvības kroni, ko Dievs apsolīja tiem, kas Viņu mīl.” (Jēk 1,12) Arī Atklāsmes grāmatā vairākas reizes tiek piesaukts šis tēls (Atkl 2,10; 3,11; 4,4 un 10)

Ir vērts veltīt īpašu uzmanību apustuļa Pētera teiktajam: „Un, kad ieradies Virsgans, jūs saņemsit nevīstošo godības kroni.” (1Pēt 5,4) Šis fragments ļoti skaidri norāda uz to, ka pats Dievs grib būt par mūsu kroni. Jaunajā derībā arī Kristus ir attēlots ar kroni galvā: „Un es redzēju: lūk, balts zirgs un tanī jātnieks, kam bija šaujamais loks un bija dots kronis; un viņš izgāja uzvarēdams, lai uzvarētu.” (Atkl 6,2) Tas ir Kristus tēls, kurš ir vēstures Kungs, kas nemītīgi piepilda cilvēces gaitas ar savu pestījošo spēku un ved pie sava pirmsmūžīgā Tēva visus tos, kuri grib būt pestīti. Šis Karalis ir Tiesnesis, kas nodrošina pilnīgu un absolūti neapdraudētu mieru tiem, kas meklē mieru, bet tiem, kas iemīlēja tumsu, atņem iespēju darīt ļaunu un ienīst (Atkl 14,14).

Ļoti svarīgs ir arī teiktais vēstulē ebrejiem: „Mēs gan redzam Jēzu, kas uz īsu brīdi bija zemāk nostādīts par eņģeļiem, nāves ciešanu dēļ kronētu ar godu un slavu, lai Dieva žēlastībā baudītu nāvi par visiem.” (Ebr 2,9) Šajā teikumā atrodama netieša atsaucē uz ērkšķu kroni un tieša atsaucē uz 8. psalmu. Šī psalma teksts stāsta par cilvēka paaugstināšanu pāri visai redzamai radībai. Cilvēks atšķiras no nesaprātīgām būtnēm ar to, ka Dievs „kronēja viņu ar godību un cieņu” (Ps 8,6), tas nozīmē ar savu draudzību un dzīvinošo klātbūtni. Jēzus tika kronēts ar „cieņu un godību” pilnīgi jaunā nozīmē, citādi, nekā pirmais Ādams. Pirmais Ādams tika kronēts ar Dieva draudzību un Viņa dzīvinošo klātbūtni. Toties otrā Ādama godības kronis ir pirmsmūžīgais Tēvs. Tieši tāpēc mēs visi varam tiekties pēc mūžīgās dzīves kroņa. Pirmā Jēzus draugu vidū, kura visīpašāk un vispilnīgāk piedalījās Kristus godībā, ir Viņa Māte.

Kronis Marijas galvā – Dieva tautas pateicība

Zinot kroņa biblisko nozīmi varam pārdomāt, ko nozīmē kronis, ar kuru tiek kronēti Marijas attēli. Kronis uz Marijas galvas –

gan tas, ko uzgleznojis mākslinieks, gan tas, kuru svinīgi ir uzlicis biskaps, nozīmē daudz vairāk nekā mūžīgās dzīves balvu, ar kuru Dievs jau tagad apdāvina savus svētos. Kronis pauž kādu ļoti īpašu Dieva Mātes līdzdalību viņas Dēla karaliskajā godībā. Tiesa, katrs Dieva draugs reāli piedalās tajā godībā, bet Marija ne tikai kopā ar citiem tajā piedalās – viņa ir Karaliene visīpašākajā veidā.

1981. gada 25. martā „Sakramentu un dievišķā kulta kongregācija” publicēja Vissvētākās Jaunavas Marijas attēla kronēšanas rituālu. Šajā rituālā tiek pieminēti Marijas karaliskās godības četri aspekti. Pirmkārt, viņa ir Karaliene, jo ir Dieva Dēla Māte, „kurā viss tika radīts” (Kol 1,16) un kurš kļuva par mesianisko Karali, Dāvida dēlu, kura „valstībai nebūs gala” (Lk 1,33). Miljardu Dieva draugu vidū tikai viņa tika paaugstināta tik neiedomājami tuvu Kristum Karalim.

Otrkārt, viņa visīpašākā veidā piedalījās karaliskā ciņā, ko par savu tautu veica viņas Dēls Kalvārijas Kalnā, un bija aktīva lieciniece šai izšķirīgajai stundai, kad „Jūs zināt, ka esat atpirkti ne ar iznīcīgu zeltu un sudrabu no savas aplamās dzīves, kas no tēviem mantota, bet ar Kristus, neaptraipītā un nevainojamā Jēra, dārgajām asinīm”. (1Pēt 1,18–19) Savu īpašo līdzdalību viņa īstenoja Kristus valstības garā, kas nav no šīs pasaules. Šis gars raksturo arī visu viņas karalisko kalpošanu Baznīcā.

Treškārt, Marija ir karaliene arī tādā nozīmē, ka piedalās kopā ar savu Dēlu Viņa karaliskajā godībā. Svētais Jānis Pāvils II savā sprediķī četru Dievmātes gleznu kronēšanas laikā, kas notika 1983. gada 19. jūnijā Jasna Gurā, teica: „Mēs zinām, ka Dievmāte piedalās Kristus augšāmcēlēšanā caur savu Debesīs uzņemšanu. Debesīs uzņemta arī piedalās valdīšanā, par kuru dzirdēja pasludināšanas brīdi – Viņa valdīšanai nebūs gala. (..) Kad uzliekam kroni Marijas galvā, tad vēlamies paust ticību tam, ka Marija brīnišķīgā veidā piedalās viņas Dēla valdīšanā.”

Ceturtkārt, viņa ir pirmā un visbrīnišķīgākā karaliskās tautas, kuru atpirka Kristus, locekle. Kristus valstība ir mīlestības valstība, tāpēc caur īpašu Marijas paaugstināšanu mēs visi jūtamies paaugstināti, bet viņas īpašais tuvums Kristum ir mums garantis viņas aizbildniecības īpašam sekmīgumam.

Kronis Jaunavas Marijas galvā norāda uz viņas karalisko godu, bet ir labi pamanīt, ka kronēšanas riti ir sabiedrisks notikums, tas it kā ir *auglis*, kas iegūts pēc ilgstošas pieķeršanās konkrētam Marijas attēlam. Kronis ir Dieva tautas pateicības zīme Marijai par viņas rūpēm; tas ir arī paļāvības zīme, ka Marija arī turpmāk no konkrētās gleznas ar savu mātišķo klātbūtni gādās par sava Dēla tautu.

No poļu valodas tulkoja
priesteris
Oskars Jablonskis OP

Kāpēc piedalīties "Saderināto un iemilējušos"ursos?"

18. jūnijā beidzās "Saderināto un iemilējušos kursi", kuru vadīšanā piedalījās pieci laulātie pāri (animatori) : trīs no Liepājas – Ēriks un Ivonda Vilsoni, Gunārs un Kristīne Lociki, Kaspars un Dagnija Prancāni – un divi no Kuldīgas – Dzintars un Agita Bunkas, Māris un Liene Šternbergi. Vadītāju pulkā bija arī garīdznieki: Liepājas diecēzes biskaps Viktors Stulpins, dominikāņu tēvi Jaceks Šprenglevskis un Oskars Jablonskis un priesteris Edijs Silevičs. Lai gūtu ieskatu šo kursu norisē un pārdomās, kuras to laikā radušās, piedāvājam intervijas ar dominikāņu tēvu Jaceku Šprenglevski, Ēriku un Ivonu Vilsoniem, Gunāru un Kristīni Locikiem, Māri Vaivodu un Ingu Zomerovsku.

Dominikāņu tēvs, priesteris Jaceks Šprenglevskis

Kāda ir jūsu iepriekšējā pieredze darbā ar saderinātajiem?

Kad biju vēl diakons, tad Krakovā jau vadīju "Saderināto un iemilējušos vakarus", pēc tam to darīju arī sešus gadus Varšavā, tāpat arī Gdaņskā un nedaudz Viļņā.

Vai visur šādi kursi tiek vadīti pēc vieniem un tiem pašiem principiem?

Jā, tie ir daļa no kustības "Laulāto tikšanās", kuras pirmsākumi meklējami Amerikā, programmas, bet tā ir pielāgota un plaši darbojas Polijā un kopš 1994. gada arī Latvijā.

Kādēļ ir svarīgi pirms laulībām piedalīties šādos saderinātoursos? Ko tas dod?

Tā ir iepazīstināšana ar metodi savstarpēja dialoga veidošanai. Tiek pārrunātas arī tēmas, kuras skar galvenās laulības dzīves vērtības. Mūsdienā pasaulē vērtībām tiek piešķirta liela nozīme, bet cilvēki

neprot par tām runāt un ne tikai par tām, kas skar laulību. Laulātajam pārim ir ļoti svarīgi, lai viņiem būtu kopīgas vērtības un viņi prastu par tām runāt. Kursiem vajadzētu palīdzēt saskatīt šīs kopīgās vērtības, vai arī laicīgi ieraudzīt, ka vērtību skala nesakrīt.

Mēs piedāvājam programmu, kura balstīta pieredzē, jo laulātie pāri un priesteris sniedz liecības no savas dzīves. Kā vienmēr, no tā var kaut ko paņemt vai arī neko ne-saņemt, ja nav vēlēšanās. Kaut gan man šķiet, ka kursu principi ir tā veidoti, ka cilvēki tajos ir ieguvēji, pat paši to negribot, neapzinoties.

Kāda ir priesteri loma "Saderināto un iemilējušos"ursos? Priesteris stāv it kā ticības sardzē, seko līdzī, lai viss notiktu saskaņā ar katoliskās Baznīcas mācību.

Kādas ir jūsu pārdomas kursu noslēgumā?

Skaidrs ir tas, ka šādi kursi ir ļoti vajadzīgi. Priekš, ka arī luterāņi tajos iesaistās. Šie kursi nesniedz Baznīcas katehētisko mācību, bet redzams, ka cilvēkiem tās trūkst. Tas jau ir draudžu prāvestu uzdevums

"Saderināto un iemilējušos kursu" vadītāji un dalībnieki – pēc apliecinātu saņemšanas

vēl papildus nodrošināt katehēzes nodarības, kurās tiktu runāts par ticības pamatjautājumiem. Latvijā iepazīstu pieredzi saistībā ar to, ka laulājas dažādu konfesiju ticīgie. Polijā tādas pieredzes man nebija. Vajadzētu darīt visu, lai pie mums Kurzemē sāktu strādāt šī sistēma, ka pirms Laulības sakramenta noslēgšanas Baznīcā, ir jāpabeidz "Saderināto un iemilējušos kursi".

Ēriks un Ivonda Vilsoni

Kā jūs vērtējat iespēju piedalīties "Saderināto un iemilējušos"ursos?"

Ivonda: Manuprāt, tas ir ļoti labi, ka tikšanās šajosursos ir reizi nedēļā, jo tas ļauj izrunāt tēmu pārdomāt. Rekolekcijās, kādas arī šogad tika rīkotas, informācija ir tik ļoti daudz... Esi kādreiz pārēdies kūkas? Nu, redzi – tu ēd, ēd... Tad vēl šo gabaliņu un tad šo. Bet cik tad tu vienos svētkos vari saēsties. Paliks vēl slīkti!

Ēriks: Tas ir tās dāvinātās laiks tavām pārdomām, šaubām un cerībām. Laiks, lai paskatītos uz sevi un savu otru pusīti citā redzes leņķī. Salīdzināt sapņus, realitāti ar nākotnes nodomiem. Tas ir arī laiks, lai pārdomātu – laulāties vai ne-laulāties. Nav jau tā kā skolā, kur jāturas pie skolotājas svāru stērbeles, lai tikai pabeigtu skolu.

Garīgā kārtā, priesteri saka, ka tas ir auglīgi, vieglāk tai tikt pāri. Tas neko nenozīmē, ka mums ir liela vadītāju pieredze, mēs vienmēr esam ieguvēji. Nāk arī klāt tie notikumi, ar kuriem mēs dzīvojam šobrīd. Ir tā, ka nevairam otram iemācīt, ja pats nemācies.

Kristīne: Mums vajadzīgi jauni spēki, kas varētu iesaistīties, tādēļ ir doma rīkot laulāto rekolekcijas Liepājā. Daudzi ir aizņēmi savos darbos un savās gaitās. Labi, ka šoreiz par lideriem piekrita būt Ēriks un Ivonda Vilsoni.

Kopumā šajosursos iepazīnāties ar vienpadsmit pāriem, seši no tiem saņēma kursu beigšanas apliecinājumus. Bija arī viens pāris no Saldus, kurš tomēr nevarēja izbraukt katru nedēļu uz Liepāju, bet viņi atrada iespēju piedalīties saderināto rekolekcijās Aglonā. Tie pāri, kuri paši grib šādosursos piedalīties un viņiem vēl nav noteikts laulību datums, ir vislielākie ieguvēji. Viņu atdevē ir lielāka, nekā tiem, kurus uz šiem kursiem atsūta prāvesti. Tas ir ļoti svarīgs jautājums par apziņu – cik šie cilvēki saprot, ka tas nepieciešams viņiem pašiem.

Gunārs: Reizēm tas var būt ļoti, ka kaut kas jādara piespiedu kārtā. Cik gadus paši dzīvojat laulībā?

Kristīne: Novembrī būs septiņpadsmit, bet kopš kāzām pagājuši jau divdesmit deviņi gadi.

Kāda ir atšķirība starp dzīvi laulības sakramentā un bez tā?

Gunārs: Bez Laulības sakramenta mēs viens otram gājām garām, mēģinājām tuvoties, bet neveiksmīgi. Laulības sakramentā mēs mēģinām iepazīt paši sevi un viens otru Patiesībā, tajā mēs uzlūkojam arī pasauli ar mums. Bieži dzīvojam iedomās gan par sevi, gan par otru. Ne vienmēr cilvēks pats spēj tuvoties Patiesībai, jo ir raksturīgi no tās izvairīties, labāk atbīdīt uz jautājumiem, kas ir patīkamāki un vieglāki.

Kristīne: Man radās jautājums – kādēļ mums vienam otrs jāierauga

pie kuriem varam droši ķerties, jo zinām, ka tas ir ļoti uzskatāms piemērs. Bet ieskatīties savos pārdzīvojumos ne vienmēr ir tā patīkamākā nodarbe. Ar naķiem pļest apdzīvušas rētas nav patīkami. Reizēm diezgan skaudri. Nav jau tikai rētas. Ir jau arī prieki. Un tad vēlreiz to pārdzīvo, atceries. Un sajūties dzīvs. Dzīvs, laimīgs un pateicīgs.

Ivonda: Tas ir kalpošanas veids, bet man liekas, ka mūsu starpā šīs astoņas nedēļas, ar visu to, ka Ērikam nekad nav laika, mūs ļoti tuvināja. Tas ir līdzīgi ka doties tālā ceļojumā. Un šim ceļojumam bija jāatrod laiks, kas vienmēr ir auglis.

Vai tas saistīts ar prioritātēm mūsu dzīvē?

Ivonda: Jā, katram jau tas ir savādāk, bet man, piemēram, ļoti svarīgs ir laiks, ko pavadām kopā ar Ēriku. Turklāt, šo laiku kopā pavadām kvalitatīvi, nevis vienkārši atrodoties vienā telpā – viens pie datora, otrs – pie plīts. Tāpēc man liekas divaini, ka piedāvātais laiks netiek izmantots.

Un vēlreiz gribu pateikt – tas ir laiks, kas vēlīts mīļajam cilvēkam, savai otrajai pusītei, ne jau mums, bet sev pašiem un Dievam, kura patvērumu meklējam.

Gunārs un Kristīne Lociki

Kāds ir jūsu ieguvums, atskatoties uz šo laiku, kad piedalījāties

Galda kopībā kursu dalībnieki un vadītāji vienojas arī dziesmā

Māris Vaivods un Inga Zomerovska "Saderināto un iemilējušos"ursos" uzskata par vērtīgiem un turpmākajā dzīvē noderīgiem

Saņēmām atbildi, ka šie kursi ir instrumenti, kas tiek piedāvāti, bet tas paliek katra paša ziņā, vai tas tiek izmantots.

Ēriks: Jā, tas ir līdzīgi kā man, jo man pietiek laika, lai pasēdētu pie interneta, bet būtisko lietu sakārtošanai laiks neatrodas.

Vai tas saistīts ar prioritātēm mūsu dzīvē?

Ivonda: Jā, katram jau tas ir savādāk, bet man, piemēram, ļoti svarīgs ir laiks, ko pavadām kopā ar Ēriku. Turklāt, šo laiku kopā pavadām kvalitatīvi, nevis vienkārši atrodoties vienā telpā – viens pie datora, otrs – pie plīts. Tāpēc man liekas divaini, ka piedāvātais laiks netiek izmantots.

Un vēlreiz gribu pateikt – tas ir laiks, kas vēlīts mīļajam cilvēkam, savai otrajai pusītei, ne jau mums, bet sev pašiem un Dievam, kura patvērumu meklējam.

Gunārs un Kristīne Lociki

Kāds ir jūsu ieguvums, atskatoties uz šo laiku, kad piedalījāties

trējamies, bet redzot, ka arī citiem ir bijis līdzīgi, vieglāk tai tikt pāri. Tas neko nenozīmē, ka mums ir liela vadītāju pieredze, mēs vienmēr esam ieguvēji. Nāk arī klāt tie notikumi, ar kuriem mēs dzīvojam šobrīd. Ir tā, ka nevairam otram iemācīt, ja pats nemācies.

Kristīne: Mums vajadzīgi jauni spēki, kas varētu iesaistīties, tādēļ ir doma rīkot laulāto rekolekcijas Liepājā. Daudzi ir aizņēmi savos darbos un savās gaitās. Labi, ka šoreiz par lideriem piekrita būt Ēriks un Ivonda Vilsoni.

Kopumā šajosursos iepazīnāties ar vienpadsmit pāriem, seši no tiem saņēma kursu beigšanas apliecinājumus. Bija arī viens pāris no Saldus, kurš tomēr nevarēja izbraukt katru nedēļu uz Liepāju, bet viņi atrada iespēju piedalīties saderināto rekolekcijās Aglonā. Tie pāri, kuri paši grib šādosursos piedalīties un viņiem vēl nav noteikts laulību datums, ir vislielākie ieguvēji. Viņu atdevē ir lielāka, nekā tiem, kurus uz šiem kursiem atsūta prāvesti. Tas ir ļoti svarīgs jautājums par apziņu – cik šie cilvēki saprot, ka tas nepieciešams viņiem pašiem.

Gunārs: Reizēm tas var būt ļoti, ka kaut kas jādara piespiedu kārtā. Cik gadus paši dzīvojat laulībā?

Kristīne: Novembrī būs septiņpadsmit, bet kopš kāzām pagājuši jau divdesmit deviņi gadi.

Kāda ir atšķirība starp dzīvi laulības sakramentā un bez tā?

Gunārs: Bez Laulības sakramenta mēs viens otram gājām garām, mēģinājām tuvoties, bet neveiksmīgi. Laulības sakramentā mēs mēģinām iepazīt paši sevi un viens otru Patiesībā, tajā mēs uzlūkojam arī pasauli ar mums. Bieži dzīvojam iedomās gan par sevi, gan par otru. Ne vienmēr cilvēks pats spēj tuvoties Patiesībai, jo ir raksturīgi no tās izvairīties, labāk atbīdīt uz jautājumiem, kas ir patīkamāki un vieglāki.

Kristīne: Man radās jautājums – kādēļ mums vienam otrs jāierauga

patiesībā, kura atklāj kaut ko briesmīgu? Nē, tā nav patiesība! Dievs mūs ir radījis skaistus un labus. Ieraudzīt otru patiesībā nozīmē – ieraudzīt viņu tādu, kādu viņu radījis Dievs, neskatoties uz visiem ievainojumiem, neveiksmēm. Jācenšas otrā ieraudzīt Dieva bērnu, jo bērns vienmēr ir labs un mīļš. Šis bērns otrā cilvēkā nekur nepazūd un, uzlūkojot otru patiesībā, mēs to saskatām.

Gunārs: Ikdienā mēs bieži vien vairāk uzmanības pievēršam ārējām izpausmēm un dažādu iemeslu dēļ neatklājamies savās dziļākajās jūtās. Mēs, kā animatori, gatvojoties sniegt liecību, apskatām kādu notikumu, kas ir ārējs, bet cenšamies ielūkoties sirds dziļumos.

Reizēm ir tā, ka mēs savā starpā ienākam, kurš ar kādu savu jautājumu grib pārtraukt šo saspringumu. Tā kā mums ir daudz bērnu, tad viņi ir labs palīgs mūsu savstarpējam mieram, sadraudzībai. Tāpat arī Jēzus reizēm grib iejaukties mūsu attiecībās, vēloties, lai mēs Viņu pamanām. Viņš vienmēr ir klātesošs, tikai jautājums ir, vai mēs Viņu pamanām un atsaucamies.

Pirms laulībām cilvēki jau bieži vien dzīvo kopā, kas šādā gadījumā var traucēt piedalīšanos "Saderināto un iemilējušos"ursos?"

Kristīne: Tas, ka mūsdienās cilvēki gatavojas laulībām un jau iepriekš dzīvo kopā, ir mūsdienu nelaime. Bieži vien ir tā, ka šķiet – mēs jau visu viens par otru zinām. Dzīvojot kopā bez Laulības sakramenta, tiek nozagts laiks, ko pāris varēja izmantot, dvēseliski iepazīstot viens otru. Kad ir iesaistīta miesa, tad dvēseliskā iepazīšana apstājas. Tas ir laiks, kas ir jāizdzīvo.

Laulības sakraments nedarbojas kā attiecību uzlabotājs, pēkšņi viss nemainās. Ja paši laulātie nestrādā pie šī sakramenta, tad tas ir kā iemidzīšis. Svarīga ir apbūšanās vēlēšanās, gatavība darīt. Var gadīties, ka neesmu spējīgs neko darīt tieši šajā mirklī, bet gatavībai ir jābūt apbūšējai. Vienpusēji tas ir ļoti grūti un smagi.

Vai var otrā cilvēkā atmodināt vēlēšanos kaut ko darīt savu attiecību labā?

Gunārs: Tas ir šo kursu mērķis – atmodināt abos vēlēšanos veidot dialogu. Lai iepazītu, ir jābūt zināmai drosmei atklāties sev un otram.

Kristīne: Otru nevar piespiest atklāties. Tādā situācijā var palīdzēt tikai Dievs, jo tikai Viņš var iejaukties no iekšienes. Tiem pāriem, kuri atrodas konflikta situācijās, ir nepieciešama palīdzība no ārpusē, jo iekšā jau viņiem viss sāk ar deg. Viņi neredz tās iespējas, kuras viņiem vēl ir. Tā ir kā atrašanās miglā, tumsā, kad nevar redzēt – uz kuru pusi doties. Tad vajadzīgs kāds, kas no malas paspīdina gaismu.

Bieži dzīvojam iedomās gan par sevi, gan par otru. Ne vienmēr cilvēks pats spēj tuvoties Patiesībai, jo ir raksturīgi no tās izvairīties, labāk atbīdīt uz jautājumiem, kas ir patīkamāki un vieglāki.

Kristīne: Man radās jautājums – kādēļ mums vienam otrs jāierauga

tas pat varētu būt kaifīgi, ja tās jau ir sākušas dzist. Var likties, ka astoņas nedēļas šādiem kursiem ir ilgs laiks, bet tas ir vajadzīgs, lai runātais un dzirdētais nogulsnētos.

Kad plānoti nākamie kursi? Kristīne: Tad, kad radīsies vajadzība. Vēl jāizdomā stratēģija – kā to darīsim, jo būtu labi, ka tas notiktu sešus mēnešus pirms laulībām.

Māris Vaivods un Inga Zomerovska

Kā jūs nolēmat, ka vēlaties piedalīties saderinātoursos?

Māris: Tagad ir tāds priekšnosacījums, ja laulājas Baznīcā, tad tādi kursi ir jāiziet, tāpēc arī meklējam, jo citādi par šiem kursiem nebūtu zinājuši. Mums par tiem pastāstīja, ieteica priesteris Andrejs Mediņš, un mēs tos atradām internetā. Kursus Liepājā atradām pavisam nejauši, pirms tam jau bijām gatavi braukt pat uz Talsiem.

Kā jums šķiet, vai kursus aizvadītālais laiks bija ilgs?

Māris: Tā tikai sākumā likās, ka astoņas nedēļas būs ļoti ilgi, bet tikšanās ir reizi nedēļā.

Inga: Man patika, kā mēs trešdienās organizējām savu laiku, lai tiktu uz kursiem. Pēc tam, kad kursi jau bija beigušies, likās divaini, ka trešdienā vairs nav nekur kopā jāiet.

Vai kursus gūtais ir palīdzējis jūsu savstarpējam attiecībām?

Māris: Noteikti, tikai uzreiz ir grūti to noformulēt.

Inga: Animatori kursus uzsvēra, ka sarunās varam viens par otru atklāt kaut ko jaunu. Mēs piedzīvojām, ka par tiem jautājumiem, par kuriem ikdienā varbūt pat neuzdrošināmies runāt, mūsu vie-dokļi sakrīta, tas bija kā apstiprinājums tam, ka esam istie cilvēki viens otram. Reizēm jau ir tā, ka izrunājamies tikai tad, kad esam sastrīdējušies. Tad notiek sprādzieni, jo ilgāk jau vairs nevar izturēt. Šeit mācījāmies to, kas sāk, izietik mierīgāk, caur mīlestību, nevis pārmetot.

Vai izdodas veidot savstarpēju dialogu?

Māris: Ne vienmēr.

Inga: Reizēm tas var izdodoties pēc trīs dienām. Mēs jau iepriekš palēnām bijām iemācījušies savstarpēji runāt, bet ne vienmēr tas ir viegli un patīkami. Pēc kursiem ir lielāka drošība runāt, jo es zinu, ka pat tad, ja es pateikšu to, kas otram nebūs patīkami, tas nenozīmē, ka mums uzreiz ir jāšķiras. Mēs varam būt droši par to, ka visa pamatā ir mīlestība. Problēmu var noteikti risināt un mācīties piedot.

Kāpēc esat nolēmuši laulāties Baznīcā?

Māris: Tāpēc, ka mēs gribam to darīt Dieva priekšā. Ja to dara no tīras sirds, tad ir jāiet līdz galam. Laulības mums paredzētas 15. augustā.

Inga: Mums ir svarīga Dieva svētība laulībā. Vēlamies piedzīvot Dieva klātbūtni mūsu ģimenē.

Kurzemes Jauniešu dienās gūtais

No 27. līdz 29. jūnijam Saldū pulcējās jaunieši no visas Latvijas, lai piedalītos ekumēniskajās Jauniešu dienās „Mīlestībā vienoti”. Tās organizēja Saldus katoļu draudze sadarbībā ar Sv. Jāņa luterāņu draudzi, Mārtiņa Lūtera luterāņu draudzi un Sv. Gregora kristīgās misijas centru. Trīs dienas ap simts dalībnieku piedalījās lekcijās, diskusijās, Svētajā Misē, Tezē lūgšanās, slavēšanas un pielūgsmes vakarā, kā arī dažādās sportiskās aktivitātēs, sadraudzībā, radošās darbnīcās un citos pasākumos. Ar savu klātbūtni un līdzdalību Kurzemes Jauniešu dienas nenogurstoši atbalstīja Liepājas diecēzes bīskaps Viktors Stulpins, Saldus Sv. Pētera un Pāvila draudzes prāvests Andrejs Mediņš, kā arī priesteris Ilmārs Tolstovs no Rīgas arhidiecēzes. Protams, pašu jauniešu aktivitāte gan Jauniešu dienu organizēšanā, gan dalība tajās, nodrošināja veiksmīgu ieguvumu, kurā labprāt dalījās VIKTORIJA KRASOVSKA no Jelgavas Bezvainīgās Jaunavas Marijas katedrāles Romas katoļu draudzes, AMANDA RUDŽĪTE no Rīgas Kristus Karaļa Romas katoļu draudzes, IEVA ZULĢE no Rucavas evaņģēliski luteriskās draudzes un KRISTAPS JĀNIS STIKUTS no Rīgas Sv. Alberta Romas katoļu draudzes.

Kā izdomāji, ka vēlies piedalīties Kurzemes ekumēniskajās Jauniešu dienās?

Ieva: Man šī ideja nāca ļoti spontāni, jo nebija ne mašīnas, ne līdzbraucēju, bet dienā, kad sākās Jauniešu dienas, viss radās. Tas man bija pirmais pārsteigums, kaut gan sākumā tas šķita neiespējami.

Kas no šajās Jauniešu dienās piedzīvotā ir īpaši uzrunājis?

Viktorija: Man tuvas bija diskusijas un lekcijas, kas notika otrajā dienā. Īpaši priesteris Ilmāra Tolstova vadītās diskusijas par ticību un tās atšķirībām. To, kā uzrunāt neticīgus cilvēkus un runāt ar viņiem par Jēzu. Man ļoti patīk arī kopīgie pasākumi, kuros visi esam kopā un slavējam Dievu.

Amanda: Mani, tāpat kā Viktoriju, uzrunāja lekcijas un arī radošās aktivitātes, kurās varēja izjust vienotību mūsu starpā.

Ieva: Ierodoties šeit, valdošā atmosfēra un cilvēki lika justies tā, it kā es atrastos citā pasaulē. Tas bija īpašs pacēlums. Tādus augstumus ikdienā nevar tik bieži piedzīvot. Te varu piedzīvot kristiešu kopienas izjūtu, kas man ikdienā pietrūkst. Varu satikt jaunus cilvēkus, iegūt jaunus draugus un piedzīvot jaunus atklājumus sevī, kas noved pie manu attiecību uzlabošanas ar Dievu, ģimeni un draugiem. Tas ir

pirmais, kas mani ir saviļņojis un uzrunājis.

Man dzīvē pats svarīgākais ir attiecības gan ar Dievu, gan cilvēkiem. No jebkura cilvēka, ko satieku, es varu kaut ko jaunu iemācīties un pēc mūsu tikšanās mana dzīve vairs nav tāda, kāda bija iepriekš. Šeit es piedzīvoju to, ka Dievs manā dzīvē dāvina cilvēkus, lai es kaut ko iemācītos. Tāda jauniešu kopā sanākšana dod *atspēriena punktu*, kurā veldzējies kā oāzē vari doties tālāk.

Kristaps: Galvenais, kas man patika, bija „Gaismas ceļš”. Tas notika lietū un „Gaismas ceļu” svinēt lietū varbūt ir nedaudz dīvaini, bet patīkami.

Vai šeit gūtā pieredze ir kaut ko devusi tavai ticībai?

Viktorija: Šīs Jauniešu dienas man bija kā *atspēriens*. Tagad es klausos citu cilvēku sniegtajās liecībās un arī tajos cilvēkos, kuri sniedza koncertu, piemēram, Renārs Kaupers, priesteris Andrejs Mediņš – viņi stāsta tādas it kā ikdienišķas lietas, bet mani uzreiz ir tāda *atspēriena* sajūta, ka vajag iet un darīt – stāstīt par mūsu Kungu citiem. Es redzu, ka tas ir vajadzīgs, un es gribu sev tādu dzīvi.

Amanda: Man tas varētu būt iedrošinājums stāstīt par Jēzu citiem.

Ieva: Es zināju, ka neizbēgams Jauniešu dienu turpinājums ir tas, ka pēc tām

Jaunieši ar karogiem iestudē deju, ko vēlāk parādīja gājienā

Foto: www.katedrale.lv

dzīvē kaut kas mainīsies. Pēc ikdienas darba skolā es jutu, ka mani ir spēku izsīkums, šķiet, ka visu laiku esmu devusi un pati palikusi *tukša*.

Kristaps: Es pašlaik vēl nezinu, ko šī pieredze ir devusi manai ticībai, bet es ceru, ka ir devusi un *augļus* es redzēju vēlāk.

Kā tu vērtē to, ka šīs ir ekumēniskās Jauniešu dienas?

Amanda: Man šķiet, ka tas ir ļoti jauki, ka ne tikai katoļi ir tie, kuri var rīkot jauniešu dienas, jo tad mēs varam piedzīvot to, ka visi esam kopā un pielūdzam vienu Dievu.

Ieva: Es esmu par to, ka tām jābūt ekumēniskām, jo tas palīdz mums kā kristiešiem būt vairāk saliedētiem, nekā šķirti. Ja mēs visi esam ceļā pie Jēzus kā mūsu Glābēja, tad man personīgi atšķirības starp luterāni un katoli nav tik striktas, lai teiktu – nē, es uz katoļu Jauniešu dienām nebraukšu. Mums arvien vairāk ir jāmācās, ka esam vienoti Jēzū Kristū.

Kristaps: Manuprāt, tas ir pareizi, ka tās ir ekumēniskas.

Kā tu ikdienā veido savas attiecības ar Dievu?

Viktorija: Es atzīstos, ka

dažreiz tas ir grūti. Tomēr, kad speru pirmo soli un uzsāku sarunu ar Jēzu, es zinu, ka nepārstāšu ar Viņu kontaktēties. Es jūtu, ka Viņš vienmēr ir blakus un es varu Viņam pastāstīt par savām problēmām, sapņiem. Tā ir brīnišķīga sajūta, ka Kāds tev ir blakus un tevī klausās, arī tas, ka Viņa mīlestība un darbi var iet caur tevi un varbūt palīdzēt arī kādam citam. Katru dienu es cenšos izlasīt arī kādus Bībeles pantus.

Amanda: Man tā noteikti ir lūgšana, kad katru vakaru Dievam pateicos par Viņa brīnumiem un palīdzību manā dzīvē. Nav jau vienmēr Dievam jālūdz – dod man, bet vajadzētu lūgt arī par citiem.

Ieva: Jā, reizēm šķiet, ka man jau ir attiecības ar Dievu, bet šajās dienās es atklāju sevi trūkumus. Es ne tikai nāku pie Dieva kā tukša lapa un saku – nu tagad, Dievs, tu man dod! Tagad es atklāju, ka mani ir ļoti daudzi trūkumi, piemēram, es dzirdu kaut ko un domāju – ārpriests, es taču nekad neesmu to darījusi, ārpriests – es neiedomājos arī vēl to! Tādēļ man patīk šādas Jauniešu dienas, kurās es varu uzzināt, ko es nepareizi esmu darījusi, ka es patiesībā Dievu esmu aizmirsusi un iegājusi rutīnā. Šādas dienas man atgādina – pagaidi, apstājies, ieklausies. Dievs mani it kā *piezemē* un parāda, ka man vēl tāls ceļš ejams.

Kristaps: Es parasti cenšos visu dienu veltīt kā lūgšanu un lūgt Dievu vakaros. Ne vienmēr man tas iznāk, bet es cenšos un iesaicinu Dievu savā dzīvē.

Cik svarīgi, tavuprāt, ikdienā ir sniegt liecību citiem par to, ka esi kristietis?

Viktorija: Tas, manuprāt, ir vissvarīgākais, ko kristietis var darīt. Es esmu vēl jauna, bailīga un neesmu iepazinusi liecināšanu. Tas, ka kāds cits stāsta par Dieva darbu savā dzīvē, man dod pierādījumu, zīmi tam, ka Dievs ir, Viņš ir dzīvs un darbojas. Viņš var

darboties ikviena dzīvē tikai tad, ja mēs Viņu tur ielaidīsim, atverot Viņam durvis.

Amanda: Man arī šķiet, ka tas ir ļoti svarīgi. Ja nebūtu cilvēku, kuri sludina Dievu, tad kas mēs būtu? Mēs te nesēdētu un nerunātu. Mums kāds jau ir sludinājis, piemēram, mūsu vecāki. Viņi to dara, aizvedot bērnu uz baznīcu.

Ieva: Es nesaku, ka man tas vienmēr izdodas, bet tam, manuprāt, ir ļoti liela nozīme. Arī vienā lekcijā šeit es dzirdēju, ka mēs nekad nezinām, kad būs mans un otra cilvēka, ar kuru runāju, pēdējais brīdis uz šīs zemes. Ja es sarunas laikā sajūtu aicinājumu ar šo cilvēku runāt, tad tas ir jādara, jo pēc tam jau var būt arī par vēlu. Man ir bijuši tādi gadījumi, kad es jūtu, ka man vajadzētu otram pateikt par Dievu, bet tad liekas – kā tad es to darišu? Bet tas ir ne jau tāpēc, ka man būtu kauns no savas ticības, bet tāpēc, ka liekas – tas cilvēks var neizprast. Viņa dzīve ir tik atšķirīga, uz *cita viļņa*, kā es tagad viņam jautāšu – kā tev ar Jēzu? Tas būs apmēram tā, ka es runātu par bioloģiju, bet viņš par latviešu valodu un iznāk, ka katrs runājam savā valodā. Liekas, ka tas otrs ir labs cilvēks, varētu ar viņu parunāt par Dievu, bet iekšā ir tā mazā neērtā sajūta, ka viņš neuzķers to *vilni*. Es tomēr uzskatu, ka vajag sākt runāt, jo man pašai ir bijuši gadījumi, kad liekas – viņš nesapratīs, bet es izmēģinu – un viņš saprot. Nevar uzreiz dot *smagu barību*, jāsāk ar kaut ko vieglu.

Kristaps: Es domāju, ka tas ir ļoti svarīgi. Vispārliecinātākie ateisti noliedz Dieva esamību tādēļ, ka viņi nezina, cik ļoti Dievs viņus mīl.

Kā tev pašam izdodas sniegt liecību par Dievu?

Kristaps: Es neeju klāt svešiem cilvēkiem un par Dievu nestāstu, bet reizēm man patīk parunāt ar cilvēkiem, kuri netic.

Intervēja Aleksandra Runde

Priesteris A. Mediņš labprāt iesaistījās futbola spēlē ar Jauniešu dienu dalībniekiem

LIEPĀJAS DIECĒZES BĪSKAPA VIKTORA STULPINA VIZITĀCIJAS

☐ **17.08. 12.00** – Jūrkalnes Sv. Jāzepa draudzē

☐ **24.08. 15.00** – Kolkas Dievmātes – Jūras Zvaigznes – draudzē

☐ **07.09. 11.00** – Talsu Vis-svētākās Jaunavas Marijas draudzē

☐ **21.09. 11.00** – Ventspils Sv. Krusta draudzē

☐ **27.09. 18.00** – Alsungas Sv. Miķeļa draudzē

☐ **30.11. 15.00** – Kandavas Gvadelupes Dievmātes draudzē

SV. MEINARDA SVĒTKI 17. AUGUSTĀ

Svētā Mise

Ogres baznīcā – 10.00 un 18.00

Ikšķiles Karmelītu klostera baznīcā – 12.00

Uz Sv. Meinarda salas – 13.00

(tikš piešķirts kristības sakraments) un 15.00
(celebrē V. E. Rīgas arhibīskaps – metropolīts
Zbignevs Stankevičs), kuras laikā tiks piešķirts
Iestiprināšanas sakraments

Nomināts

No 2014. gada 15. jūnija priesteris
JAROSLAVS SLOVIJS

ir nozīmēts par Liepājas bīskapa kapelāna
un diecēzes kūrījas administratoru uz 1 gadu.

Informācija ticīgo zināšanai

Pāvests Francisks ar 2014. gada 1. aprīli ir atbrīvojis priesteri Pēteri Aglonieti OP no ordeņa un priesteru svētsolījumiem. Atbrīvojums stājas spēkā ar šī gada 12. jūniju.

Protokols Nr. 20132977/S

Ziņas no pasaules

Pāvesta Franciska vizīte Dienvidkorejā

No 14. līdz 18. augustam pāvests Francisks dosies savā trešajā vizītē, kuras laikā piedalīsies 6. Pasaules Jauniešu dienās Āzijas kontinentā un beatificēs 124 Korejas mocekļus. Dienvidkorejas katoļi šo vizīti sagaida optimistiskā noskaņā, cerot, ka tā mazinās spriedzi ar Ziemeļkoreju un darbosies kā ilgi gaidīts izlīguma solis. Seulas arhibīskaps kardināls Andrejs Jeom So-jungs (Andrew Yeom Soo-jung) ir paudis cerību, ka gaidāmais pāvesta apustuliskais ceļojums ļaus piedzīvot brīnumu pussalas iedzīvotājiem, palīdzot abām valstīm satikties dialogā, lai abas Korejas „varētu dzīvot kopā saskaņā un dalītos brālīgā mīlestībā”. „Šobrīd,” kardināls turpināja, „neviens no pusēm neizrāda vēlmi uzsākt dialogu, un tas ir visnomācošākais.”

Vārdi: „Cēlies un staro, jo nāc tava gaismā, Kunga godība pār tevi ir ataususi!” (Is 60,1) ir izvēlēti par pāvesta Franciska apustuliskās vizītes moto. Logo ir veidots no liesmas un laivas, kas atgādina vilņus un atspoguļo galveno pāvesta vizītes tēmu – „Cēlies un staro” (celties kā vilņiem un starot kā liesmai). Liesma ir sadalīta zilā un sarkanā krāsā, kas reprezentē sadalīto Ziemeļu un Dienvidu Koreju, tajā pašā laikā arī parādot cerību uz mieru un apvienošanos. Laiva līdzinās gan vilņiem, gan naža asmenim, pieminot mocekļu upuri, kas izveidoja Baznīcu Korejā. Gaiši zilā krāsā, savukārt, ir zīme Dieva žēlastībai, kas ir tik plaša kā okeāns.

Pēc www.zenit.org materiāliem sagatavoja
Zigurds Greivulis

11. augusts – pirmdiena

Slimniekiem veltīta diena

10.00 – Sv. Mise

11.00 – Rožukronis

12.00 – Sv. Mise, svētība slimniekiem

19.00 – Sv. Mise, litānija Vissvētākās Jaunavas Marijas godam

12. augusts – otrdiena

Ģimenēm veltīta diena

9.00 – Sv. Mise

11.00 – Rožukronis

12.00 – Sv. Mise, laulības solījumu atjaunošana

19.00 – Sv. Mise saderinātajiem, Dievmātes litānija

24.00 – Sv. Mise, nakts vigīlija bazilikā

13. augusts – trešdiena

9.00 – Sv. Mise

10.00 – Rožukronis

12.00 – Sv. Mise

SVĒTĀ MEINARDA LIELIE SVĒTKI

18.30 – Vesperes

19.00 – Sv. Mise, Dievmātes litānija

20.00 – Procesija ar Fatimas Dievmātes statuju ap baziliku

22.00 – Svētceļnieku pateicības vakars bazilikā

24.00 – Sv. Mise, nomoda nakts bazilikā

14. augusts – ceturtdiena

7.00 – Sv. Mise (bazilikā pie Dievmātes altāra)

9.00 – Sv. Mise, garīgā adopcija (bazilikā pie centrālā altāra)

11.00 – Rožukronis (bazilikā pie centrālā altāra)

12.00 – Dienas Sv. Mise jaunatnei un svētceļniekiem (pie pāvesta altāra)

15.00 – Žēlsirdības kronītis

17.00 – Dienas Sv. Mise ārzemju svētceļniekiem (pie pāvesta altāra)

VISSVĒTĀS JAUNAVAS MARIJAS DEBESĪS UZŅEMŠANAS LIELIE SVĒTKI

18.30 – Vesperes

19.00 – Sv. Mise, Dievmātes litānija, Euharistiskā procesija, Iestiprināšanas sakramenta piešķiršana (pie pāvesta altāra)

22.00 – Krustaceļš (sagrāļajā laukumā)

24.00 – Sv. Mise (pie pāvesta altāra)

1.00 – 7.00 Vissvētākā Sakramenta adorācija bazilikā

15. augusts – piektdiena

7.00 – Rīta Sv. Mise

(bazilikā pie Dievmātes altāra, latgaliski)

9.00 – Sv. Mise jaunatnei, Iestiprināšanas sakramenta piešķiršana (pie pāvesta altāra)

10.00 – Sv. Mise svešvalodā (bazilikas kriptā jeb apakšējā baznīcā)

11.00 – Rožukronis (pie pāvesta altāra)

12.00 – Svētku galvenā Sv. Mise, Dievmātes litānija, Euharistiskā procesija (pie pāvesta altāra)

19.00 – Sv. Mise (pie Dievmātes altāra)

Skaistkalnes "Kaņepenes" svētki

1. augusts – piektdiena

Slimniekiem veltīta diena

10.00 – svētceļnieku sagaidīšana, svētnīcas vēsture

10.15 – Vissvētākā Sakramenta adorācija, grēksūdze, Dievmātes – Latvijas ģimeņu aizbildnes – nemitīgā novenna

12.00 – Svētā Mise (celebrē Latvijas Mariāņu kongregācijas provinciālpriekšnieks priesteris Pāvils Zeila MIC, t. Benedikts MIC no Viļāniem – Dieva Vārda skaidrošana)

■ Slimnieku sakramenta piešķiršana

■ Lurdas svētība slimniekiem ar Vissvētāko Sakramentu

2. augusts – sestdiena

Ģimeņu diena

10.00 – Svētceļnieku sagaidīšana – svētnīcas vēsture

10.15 – Vissvētākā Sakramenta adorācija, grēksūdze, Dievmātes – Latvijas ģimeņu aizbildnes – nemitīgā novenna

12.00 – Svētā Mise (celebrē

V. E. emeritētais Jelgavas diecēzes bīskaps Antons Justs)

■ Laulību solījumu atjaunošana

■ Svētība mātēm, kas gaida bērnu

■ Svētība laulātajiem un bērniem

21.00 – 24.00 Vakara adorācija, lūgšanas Vissvētākā Sakramenta priekšā

3. augusts – svētdiena

Skaistkalnes Dievmātes – Latvijas ģimeņu aizbildnes – svētki

9.00 – Sv. Mise lietuviešu valodā, grēksūdze

10.00 – Vissvētākā Sakramenta adorācija, grēksūdze, Dievmātes – Latvijas ģimeņu aizbildnes – nemitīgā novenna

11.30 – spēlē jauniešu pūtēju orķestris

"Skaistkalne" (diriģents J. Kalniņš)

11.50 – svinīga bīskapu sagaidīšana

12.00 – Svētā Mise – (celebrēs V. E. bīskaps Edvards Pavlovskis)

■ Iestiprināšanas sakramenta piešķiršana

■ Euharistiskā procesija

Kristīgā mācība skolā – vecāku iespēja izvēlēties

Foto: Ize Jāmule

Aija Niedola (no kreisās), Ērika Korāte, Ieva Liede un Nelli Rozjapova – kristīgās mācības skolotājas Liepājas pilsētas skolās (Ezerkrasta sākumskolā, 8.vidusskolā, 10.vidusskolā, 3.pamatskolā) – ir gandarītas par bagātīgi gūtajām zināšanām RARZI rīkotajosursos

Jūnija sākumā kristīgās mācības skolotājiem bija iespēja papildināt savas zināšanasursos, ko ar Liepājas diecēzes bīskapa V. Stulpina atbalstu Liepājā organizēja un vadīja Rīgas Augstākā reliģijas zinātņu institūta vicedirektore I. Augškalne.

Lektorus kūrortpilsēta sagaidīja ar lietu un jūnijam neraksturīgu aukstumu, tomēr Liepājas Katoļu pamatskolas uzņemšana, kursu dalībnieku lielā degsme mācīties un pasniedzēju vēlme pēc iespējas labāk nodot tālāk vērtīgās zināšanas, klātesošajiem ļāva justies *silti*. Šajās dienās nebija svarīgi, kādai konfesijai piederī, vai esi liepājnieks, vai arī atbraucis no Saldus, strādā skolā, vai kalpo kopienā – visas kursu dalībnieces un lektori pauda savu sirds *siltumu* un draudzīgumu, jo mūs vieno Dieva mīlestība.

Mācībspēki ar savu pasniegšanas veidu un izturēšanos deva dzīvu liecību par Dievu, runājot lektores Terēzes Drukas vārdiem: „Jēzus visu laiku ir kopā ar mācekļiem, un viņi, redzēdami Jēzu lūdzamies, arī teica: māci

mūs lūgties! Tāpēc arī bērniem ir jāredz, ka skolotājs un vecāki lūdzas.” Lai kļūtu par Gaismu citiem, mums pašiem *jāsadeg* caur Dieva Vārdu, jo kristietība ir upurgatava dzīve, kurā jāpieņem savs krusts. Dievs ir kā *uguns*, kuras *degmateriāls* ir Dievam atvērts cilvēks, un tāds ir aicināts būt ne tikai kristīgās mācības skolotājs, bet ikviens no mums.

RARZI docente I. Trups-Kalne savu lekciju iesāka ar meditatīvu dziesmu, Svētā Gara ieaicināšanu. Un patiesi, cik bieži mācību stundās tieši tā varam skolēniem palīdzēt nomierināties un atvērties Dieva iepazīšanai.

Klausoties m. Sofijas OSM pieredzē par ”Klusās lūgšanas” praktizēšanu darbā ar bērniem, šķiet visiem klausītājiem bija skaidrs, ka bērnu, tāpat kā pieaugušo, var pārveidot tikai personīgas attiecības ar Dievu.

Profesore Baiba Brūdere kursu dalībniekus iepazīstināja ar sistemātiskās teoloģijas tēmām, šoreiz vairāk vēršot uzmanību uz radišanas teoloģijas pamatpatiesībām. Uz pārdomām īpaši mudināja doma,

ka tad, kad kļūstam līdzīgāki savam Radītājam, vairāk kļūstam mēs paši, jo esam radīti pēc Dieva līdzības.

Par reliģiskās izglītības specifiku jaunākajā skolas vecumā runāja lektore Lolita Ērgle, uzsverot, ka bērniem nedrīkstam nodot naivas zināšanas. Svarīgi ir ieraudzīt, ka sekas ir gan labai, gan ļaunai rīcībai. Bērns ir vienlīdz atvērts gan Dievam, gan ļaunajam garam, un te liela atbildība gulstas uz vecāku *pleciem*, sekojot tam, ko bērni skatās televīzijā un datorā.

Draudzīgās sarunās pie pusdienu galda tika pārrunāti arī jautājumi par kristīgās mācības pasniegšanu Liepājas skolās. Varam būt gandarīti, ka katrā Liepājas skolā ir speciālists, kurš ir gatavs mācīt kristīgo mācību, bet 1. klašu skolēnu vecākiem ir jāizdara izvēle starp mācību priekšmetiem – kristīgā mācība un ētika. Atbildīga izvēle būs drošs ieguldījums Dievā balstīta pasaules uzskata veidošanā un nostiprināšanā.

Ērika Korāte

Ministrantu nometne

Liepājas Sv. Jāzepa katedrālē no 7. jūlija līdz 13. jūlijam norisinājās ministrantu nometne, kuru vadīja katedrāles prāvest pr.Gatis Mārtiņš Bezdelīga *SMOM* un Rīgas Garīgā semināra students Kristaps Oliņš. Nometnē piedalījās pieci jaunekļi vecumā no 9 līdz 17 gadiem.

Vispirms priesteris Gatis Mārtiņš ministrantiem paskaidroja, kas ir un ko nozīmē būt par ministrantu. Viņiem tika atklāta atbildība, kas nāk ar šo kalpojumu, jo viņi, uzreiz pēc priesterā, ir vistuvāk pie altāra. Ministranti apguva katehismu un praktiskās kalpošanas iemaņas pie altāra. Bija arī ministranti, kuri baznīcā nekad dzīvē nebija kalpojuši. Līdz ar to radās nepieciešamība paskaidrot, kā uzvesties baznīcā un kā pagodināt Jēzu Vissvētākajā Sakramentā.

Vienā no katehēzēm seminārists Kristaps, atsaucoties uz sv. Augustīnu, jaunekļiem skaidroja, ka bausļi ir nevis kontroles mehānisms, ko Dievs devis, bet Dieva doti norādījumi cilvēkam, lai tas varētu sasniegt patiesu laimi un to, ka cilvēki bieži laimi meklē tur, kur tās nav. Kā pamats šai katehēzei tika ņemts Dekalogs un sv. Augustīna citāts: „Patiešām, cilvēks grib būt laimīgs arī tad, kad dzīvo tā, lai laimi darītu sev neiespējamu.” Dienas centrālais notikums bija Sv. Mise un Stundu liturģija, ar kuru jaunekļi tika iepazīstināti un kuru lūdzās kopā ar vadītājiem.

Jaunekļiem tika arī atvēlēts brīvais laiks, ko viņi aizvadīja spēlējot bumbu baznīcas dārzā vai peldoties pludmalē. Bija arī pikniks, kura mērķis bija kopīga atpūta un kopā būšana. Tas bija ļoti svarīgi, jo arvien apstiprinās, ka tieši

individuālisms grauj draudzes un iztukšo prezbitēriju no ministrantiem. Ministrantam ir jābūt nesavtīgam, un tas nozīmē domāt par citiem, kas, savukārt, bieži prasa pašaiizliedzību. Un kopā būšana prasa atteikties no iespējas šo laiku aizvadīt citādāk, piemēram, spēlējot spēlītes telefonā vai datorā. Šī iemesla dēļ jau tiek plānots kopīgs salidojums, lai starp jaunekļiem saglabātos nometnes laikā iegūtā draudzība, jo tā, būdama mīlestības izpausme, prasa rūpes par sevi.

Abi nometnes vadītāji atzīst, ka jaunekļi nedēļas laikā ir izmainījušies. Fakts, ka viņiem pašiem bija jāuzklāj un jānovāc galds, jāuzkopj pēc sevis, jāva puišiem kļūt atbildīgākiem. Ja nedēļas sākumā puišus vajadzēja skubināt pēc sevis visu sakārtot, tad nedēļas beigās viņi jau paši organizēja, kurš ko darīs. Atliek cerēt, ka gūtās iemaņas viņi nepazaudēs un mācēs novērtēt un nosargāt.

Svētdienā Sv. Misē plkst.11.00 Liepājas diecēzes bīskaps Viktors Stulpins puišiem deva īpašu svētību un novēlēja, lai šī jaunekļiem nav pēdējā reize šādā nometnē.

P.S. Es jūtu lielu gandarījumu par šo nometni. Reiz es pats biju tādā nometnē; bija interesanti apmainīties lomām. Mums bija arī puišis, kurš nekad nebija piekalpojis un, ņemot vērā, ka es pats pirmo reizi piekalpoju pirms kristības – izjutu nostalgiju.

Pats ieguvu to, ka biju spējīgs atcerēties vienkāro dzīvesprieku, kāds piemīt tikai bērnam un kuru mēs, *pieaugušie*, bieži vien pazaudējam.

Seminārists
Kristaps Oliņš

Foto: pr. G. M. Bezdelīga

Seminārists Kristaps (pirmais no labās) ministrantu nometnes dalībniekiem skaidro liturģisko priekšmetu nozīmi

Pasmaidīsim

Saruna ”Skaipā”:
– Kāpēc neguli?
– *Sēžu* internetā.
– Interesanti, bet es esmu ciemos.
– Pie kā?
– Pie tevis!
– Ai, piedod, aizmirsu!
☺ ☺ ☺
– Delfīni tomēr ir visgudrākie zīdītāji.
– Pēc kā tu to spried, Gunār?
– Vai tu pazīsti kādu delfīnu, kurš būtu paņēmis kredītu?

☺ ☺ ☺
– Kāds vectētiņš, saņēmis no telefona kompānijas dāvanu – 120 minūtes sarunām par brīvu, vaicā konsultantam:
– Vai varu šīs brīvās minūtes izmantot mēneša laikā?
– Jā, varat.
– Un nedēļas laikā?
– Protams!
– Bet dienas laikā?
– Jā!
– Un stundas laikā?
– Stundas laikā – nē.
– Kāpēc?!

☺ ☺ ☺
– Es pie jums pirku šo skrūvgrīzi, bet tas jau pēc stundas saplīsa.
– Kā saplīsa?
– Normāli – saplīsa. Nācās pārējās naglas iesist ar āmuru.

☺ ☺ ☺
Ja jūs vispirms strīdaties, bet pēc tam izlīgstat, bet nākamajā dienā neatceraties, par ko strīdējāties, tad tā ir mīlestība. Kaut gan tā varētu būt arī skleroze.

